

Zondag 29 mei '22, 9.30 uur: 7e zondag van Pasen

Thema: Bidden om eenheid

Lezingen: Johannes 17,20-26

Annelies Rosier

De tijd tussen Hemelvaart en Pinksteren is de stilte voor de storm. Jezus is verdwenen en hij laat de leerlingen verweesd achter. Ze moeten het zelf gaan doen nu, leven in zijn geest. Maar die geest is er nog niet. Ze zijn nog in rouw, stil, bedrukt, ze trekken zich terug. Het evangelie van Johannes gaat terug in de tijd.

We komen terug in de periode vlak voordat Jezus gevangen genomen wordt. Een scharnierpunt in zijn leven: tussen wat was, en wat komen moet als hij er niet meer is. Jezus heeft al zijn leerlingen bij elkaar en alles wat hij van waarde vindt, probeert hij nog over te brengen op zijn leerlingen. Hij praat over de wijnstok, de wijnranken, het gebod van de liefde. Het is zijn geestelijk testament.

En als hij alles gezegd heeft, rest de stilte van het gebed.

Jezus bidt en zijn gebed is lang en indrukwekkend. Met het zicht op de dood, bidt hij tot de Vader voor alles wat hem zo diep ter harte gaat.

Een mens die weet dat hij gaat sterven, een kwetsbaar mens met heldere inzichten. Hij bidt om eenheid. Ik versta die vooral als een oproep om de ander met liefde en respect te benaderen.

Deze vorm van eenheid lijkt ver te zoeken in de wereld van vandaag, met een oorlog in Oekraïne, met een patriarch die deze oorlog als gerechtvaardigd beschouwt, met geweld overal, een wereld die gefragmenteerd is geworden en een kerk die steeds minder van betekenis is in het leven van veel mensen. Terwijl eenheid niet gaat over uniformiteit, niet over het wegpoetsen van verschillen, maar respect voor de eigenheid van een ieder.

Een verhaal

De moeder van een gezin lag op sterven.

Alle kinderen stonden om het bed. Allemaal, behalve één. Die mag wegblijven, sprak een broer.

Jammer dat hij er niet is, sprak een zus.

Laten we het er niet over hebben, sprak een derde.

Toen was het stil.....

De moeder deed haar ogen open en sprak:

"Ik heb jullie opgevoed met liefde, ik gaf jullie de vrijheid je eigen weg te gaan, niet alles is gegaan zoals ik gehoopt had, maar jullie hebben je plek gevonden in het leven. Ik houd van jullie allemaal.

Ik wil jullie vragen om de onderlinge band goed te houden, om naar elkaar te blijven omzien, niet te volharden in eigen gelijk, jezelf even aan de kant durven zetten en af en toe stil te zijn

Gewoon stil te zijn en te luisteren,
naar de stilte zelf, naar God.

Dan zul je weten wat je moet doen.

Wees goed voor elkaar!"

Het was weer stil.

Niemand durfde iets te zeggen.

Ze vormden een kring rondom moeder,
hielden elkaars handen vast en stonden daar...

Plotseling ging de deur open en de 'verloren zoon' kwam binnen.

Hij stond daar op de drempel en zag het tafereel aan.

Een zus doorbrak de stilte, doorbrak de kring en sprak:

"Laten we samen een Onze Vader bidden"

Ze trok haar broer in de kring en hield zijn hand vast.

Niemand van de kinderen ging nog ooit naar de kerk,
niemand deed nog iets aan geloof.

Maar allen verlangden ze naar een verbondenheid
die ze niet onder woorden konden brengen.

De oude woorden kenden ze nog:

Samen baden ze het Onze Vader.

Er was even eenheid. Er was even geen wereld om hen heen,
geen familieconflict, geen buitenstaander.

Ze waren samen één.

Toen ze het gebed eindigden was het stil.

Ze keken allemaal naar moeder.

Ze had een glimlach om haar lippen,
zo was ze heengegaan.

Ze had hen de liefde geleerd

en zag dat haar kinderen het zouden redden samen.

Dat ze elkaar niet zouden laten vallen,
dat ze, ondanks de moeilijkheden en verschillen
elkaar vast zouden houden.

Nog lang bleven ze zo staan,
elkaars handen vasthoudend,

de liefde van moeder tussen hen in. Eenheid.